

ANDRÁS ENDRE VERSEI:

MOCSÁR

*Én most a pokol tornácán vagyok,
elégg legyen, hogy idáig jutottam,
ne félj, vigyáznak szurkos angyalok.*

*A jó remények egéből bukottan
sem lázadok, nem kell vigasztalás
és osztozás a koldus irgalomban.*

*Mint beomló bolt, fojt a hallgatás,
hü-kutyá kín tanít a türelemre . . .
Igy rejtezem, nehogy szívembe láss.*

*ha látó-álmok szállanak szemedre;
esetlen is én óvlak tégedet,
ki méltó sem vagy már a szerelemre.*

*Ártó szemek tüzei fénylenek
Az éjszakában. Füst lepi a holdat,
karod indái fonják térdemet,*

*hódító, részeg katonák dalolnak,
övék leszél: előnt a fürtelem
s mocsár gőzöl helyén hó homlokodnak.*

*Láz kínoz így, de ne törődj velem,
ki most a pokol tornácára szállva
a társtalanság gömbjét görgetem*

utálkozottan, magam is utálva.

ZSOLTÁR SZÜLŐVÁROSOMHOZ

Hiába ázott árkok közenk huszonegy évem,
in újra visszatértél, Erős. Én nem mehettem.
Utcák: ünnepi-álmos arca tolul szemembe,
elhagyott falaid közt kopogtat szívverésem.
Még csak ízedet érzem, a kép halvány, homályos;
fiad megtérni készül: fogadj öledbe, Város!

Idegenkedne, félén kutatom nyolc kis évem
eldobált tükreit, hogy régi-igaznak lássam
széplőtlen asszony-arcod, amint a zúgó árban
erős szigetként állva óvsz a nővő veszélyben.
Legyél, mint voltál egykor, jó pásztor a szívemnek:
vezess kis társaimhoz: szeretnék hinni benned!

Lásd, az idő kicsépett, surrogok vak kalászként,
bő termő humuszodba hullanom mit sem érne;
érdemellenül kérem: végy multamért cserébe,
akit eltékozoltam, legyél kegyes ajándék.

Nagy, közös titkainkat szeretném elmesélni . . .
A gyermek szól s szorongó szívvel figyel a férfi:

Cintroeumi bástyák, legendák szép világa,
szakaszd ki az időből óreid csöpp csapatját,
ne hagyd: hűlő szívükből hűtűket veszni hagyják,
hogy te vagy büszke kincsük, álmaik koronája.
A József-napi búcsún illatos lepkeszárnyak
szálltak szőke öledre: füzéres drága sátrak.

Cézár nevű ebünk volt. Jó, bernáthegyi fajta,
az apam után első személy, vad isten-állat
gyermek szememben. Arcán igállaan pusztaságok
félelme izzott némán, ha fogait mutatta.
Mondtak: még csak kölyök volt, amikor megszülettem,
de óvott, kis gazdáját, bizón és rendületlen.

Barátain közül, hadd idézzem őt először,
nevet se mondva. Lassan áramoljon szívemhez
ködből kisejtlő képe, a lányos-arcú, kedves,
akivel sorsom egy volt az idők kezdetétől,
akivel egy volt sorsom. Ki tudja hova lett rég,
a fontos, céltalan, de égből sugalt szövetség?

Ömlő-arany nyár zsongott. A Principális gátnál
néztük a lustán lépő vizet, két bronz-ftúcska.
Gaspar — ő volt a társam — szemét félig lecsukva
széttárta sovány karját, mint hívó, ki csodát vár.
Ez itt a múltam — így szólt — a jövőm meg az égbolt . . .
Nem értettem. Tán ő sem. De igaz volt, mert szép volt.

Dezső, Mihály s ti többi felnötté-törpült gyermek,
hű és telt szívetekben van-e még fürge ének
és tiszta szándék? — Engem, tört zsoldost hajcsár évek
töletek és magamtól mind-távolabb terelnek.
Messze és menthetetlen: homály és rokkadás vár
s talán közönyös tanúm sem lesz a pusztulásnál . . .

Kis városom, erődöt növeld szívemben nagyra,
lásd, érkeztedre újból virágban áll az oltár
s én látult szemmel állok — hívő az oszlopnál —.
Két-tornyú, drága fészek, add áldásod fiadra,
hogy bírjak ellenállni rontásnak és viharoknak,
hogy hozzád hű maradni halálomig akarjak.

ÍVELJ FÖL SZIVÁRVÁNYHÍD

Lármás a világ, puffadt hang-folyam: tombol,
tajtékja korbács, részeket vág húsemból,
mocsár böffent rám: el a gáttól!
Hínaros mélyén a halál szól.
Lármás világ. Idebenn csönd csatázik,
hogy ne szóljak, ha szívem szólni vágyik,
idebenn csönd van, megkövült, konok,
szákként hasít föl, ha csak moccanok.
Idebenn csönd van — lármás a világ,
sodrán verődik virág meg faág
(még lombtalan és máris az enyészet
sorsa övé), s verődik mind a fészek,
pihés, meleg. S mily partialan e láрма,
ormokig ér s megtell vele a tárna
és szennyben áztat fejját, lobogót
s eloltja, jaj, mi lobogott
e sugártalan, sebzett éjszakában.
Ó, tenni, tenni, tenni, kéne hát,
túlbömbölni e kakofóniát,
s nem pusztát járva várni rá, amíg
az Ige fénylőn megnyilatkozik.
Hol vagy hitem, erős dajkám, varázsod
fölordja-e majd görcsbe meredt számat?
Ivelj föl szivárványhíd, biztató
fennyel fürösztő, hű, vigaszt hozó,
hogy jelére a boldog látomásnak
egetrázó erővel felkiáltssak!